

DOSSIER DE DENUNCIAS NO CÁRCERE DE A LAMA (PONTEVEDRA)

GALIZA 2015.

ÍNDICE

PRESENTACIÓN DO DOSSIER.

OS CÁRCERES COMO INSTRUMENTO DO ESTADO.

POBOACIÓN RECLUSA POR TIPO DE DELITO E LEI.

RECLUSOS SEGUNDO CLASIFICACION EN 2015.

SITUACIÓN DA POBOACIÓN RECLUSA EN 2015.

O CÁRCERE DE A LAMA (PONTEVEDRA).

QUÉ ESTÁ PASANDO EN A LAMA?

CRONOLOXÍA DENUNCIAS EN A LAMA.

A TORTURA.

A IMPUNIDADE.

*Os cárceres non se humanizan, destrúense.
E cando non se poden destruír, fóxese delas,
aínda que haxa que levarse por diante
todo o que fai posible a súa existencia.
Gilbert Ghislain*

PRESENTACIÓN

O motivo de elaborar este informe é o importante incremento de mortes, agresións e denuncias polas condicións que se están a vivir no penal de A Lama nos últimos anos. Facémonos eco do que está a pasar nesta prisión, polo elevado número de casos que se están a dar recentemente, pero sen esquecer que non son casos illados nin puntuais dunha prisión ou outra senón que é a norma xeral das prisións do estado español, onde en maior ou menor medida, pero sempre de forma sistemática, vemos como se agride e illa as persoas presas, iso si, sempre dende a máis absoluta impunidade e ao abeiro dos diferentes xulgados, institucións, normativas, organismos... etc, en teoría garantistas dos dereitos das persoas presas e que en realidade só son, ou ben, outro erro da institución penitenciaria como pretenden facernos crer, ou unha política de todo vale para o control e dominio da poboación, reclusa ou non, baseado na submisión a través do medo.

Hai que ter en conta as dificultades que nos encontramos á hora de coñecer os casos e as denuncias interpostas contra o cárcere e somos conscientes de que esta recompilación é só a punta do iceberg, quedando, a maior parte, inmersa no máis profundo silencio e un total hermetismo. Como dicía un compañeiro preso, os muros do cárcere non se construíron soamente para que as persoas non puidesen traspasalos senón para que todas as situacións de abuso e violación dos dereitos fundamentais de calquera persoa que se dan no seu interior tampouco saian ao exterior e sigan cometéndose todo tipo de atropelos sen a posibilidade de evitalo ou tan sequera denuncialo.

Queremos romper coa idea de que existe algunha finalidade positiva do encerro destas persoas, máis alá do beneficio económico que representa para os seus defensores. Tanto o estado coma a administración penitenciaria móstrannos o claro camiño represivo ao que está enfocada toda esta maquinaria xudicial, enaltecedora da xustiza, ou polo menos do que eles consideran a súa xustiza e o seu estado de dereito. Hoxe en día non só enténdese o encerro como a mellor vía, a pesar de existir medidas alternativas reguladas, senón que se difunde como a única con posibilidades reeducadoras, rehabilitadoras e resocializadoras para con "os monstros acívicos e inhumanos" que rematan encerrados nelas, sen ter en conta que o 60% destas persoas presas o están por delitos contra a propiedade e contra a saúde pública, osea, que son encerrados por o mero feito de ser

pobres e non porque representen un perigo real para o resto da sociedade. Só unha pequena porcentaxe de persoas presas teñen características psicopáticas, violentas ou perigosas, e non obstante tamén existe esa porcentaxe en persoas que non están privadas de liberdade, xa sexa porque teñen un nivel económico que lles exime das consecuencias dos seus actos ou porque directamente son os esbirros do poder que gozan dunha total impunidad. Vendo as numerosas denuncias interpostas contra os corpos de seguridade do estado observamos que, se ben en moi poucos casos se consegue levalos aos tribunais e probar a súa culpabilidade, ao pouco tempo son indultados polos gobernos aos que serven ou postos rapidamente en liberdade ao facilitarlle comodamente uns beneficios penitenciarios aos que a maioría de nós nin sequera accedemos por non se considerar un dereito en si mesmos.

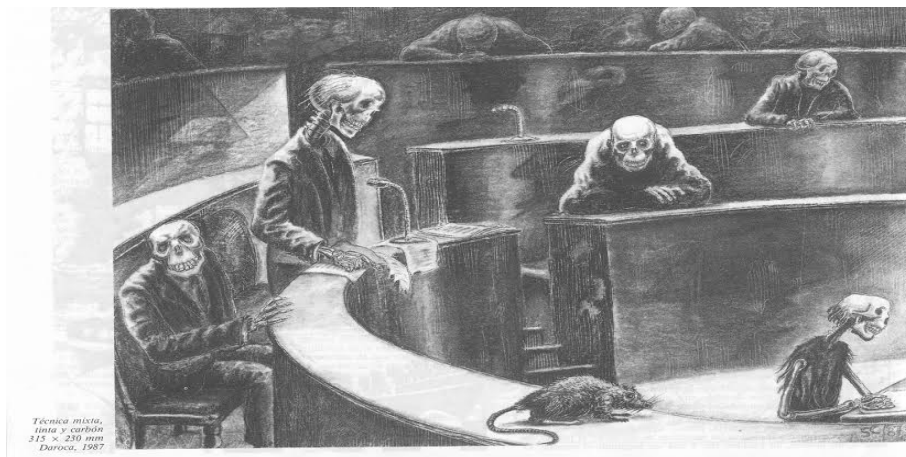
Todas estas razóns, xunto coas agresións, as torturas, o illamento prolongado e o elevado número de mortes... etc, que en definitiva son o resultado real de todos os sistemas penitenciarios, sexan do tipo que sexan, son as que nos levan, xa non só, a cuestionarnos o modelo penitenciario implantado senón que nos conduce a un rexeitamento total dos cárceres en si mesmos, dos seus creadores e de toda a súa armazón política.

OS CÁRCERES COMO INSTRUMENTO DO ESTADO

Actualmente nos 97 cárceres do estado español encóntranse privadas de liberdade 65.034 persoas ás que ademais se lles esta privando de moitos outros dereitos que non viñan explicitamente incluídos na pena pero que, para sorpresa de moitos, é unha realidade que vai implícita no cumprimento da condena.

Aínda que o estado español, xunto ao resto de países occidentais, pretendan vendernos unha imaxe idílica das prisións, a realidade que viven cada unha das persoas que se encontran encarceradas, e outros tantos menores como pasa no caso das unidades de nais, é moito máis cruel e mesmo inhumana do que poderíamos pensar que sucede nos cárceres dos chamados países subdesenvolvidos. A idea que prevalece, e que os medios de información despachan alegremente cando o poder o ordena, é a idea dun tratamento orientado cara á reeducación, a mellora das habilidades sociais e o crecemento persoal das persoas presas, todo iso, nun ambiente educativo, terapéutico e asistencial co obxectivo de devolver ás devanditas persoas á sociedade reconvertidas en cidadáns cívicos e aptos para o bo funcionamento da convivencia.

Pero a realidade é ben diferente, xa que as prisións non son mais que o caixón desastre onde poder esconder os despoños do seu sistema capitalista e que, para maior escarnio, pretende sacar un beneficio económico brutal das desgracias dos que se encontran encerrados nelas. Só hai que ver a inmensa cantidade de empresas privadas que participan deste circo dos horrores.

É, con este fin económico, que un elevado número destas persoas presas, case un 60%, están condenadas por delitos contra o patrimonio e a saúde pública, é dicir, delitos relacionados directamente coa pobreza. Non se ten en conta a gravidade real do delito nin o perigo que este pode supoñelo á sociedade, simplemente se castiga

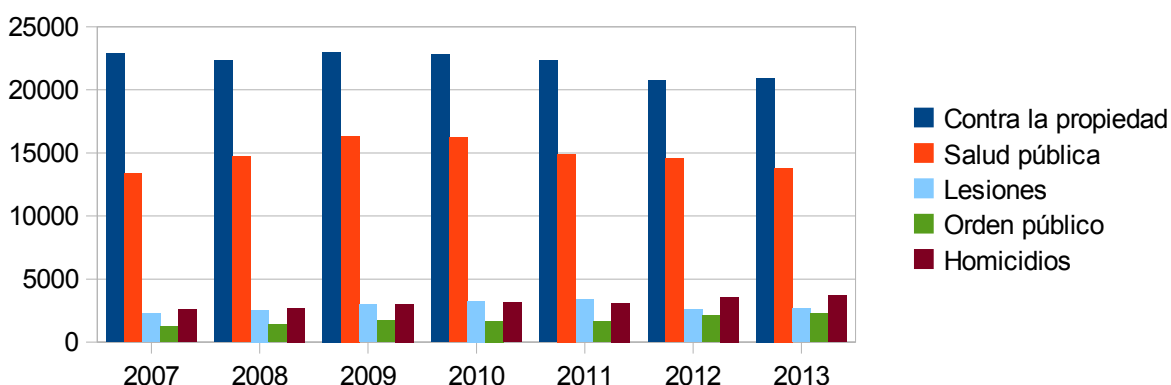
severamente os que ousan perturbar o seu status de clase, ben sexa motivadas pola necesidade que se lles impuxo ou por simple ideoloxía liberadora. Mentres que as súas políticas moi lonxe de propoñer cambios sociais que supoñan un fin a este problema, se limitan a crear e endurecer as leis para aumentar a materia prima de tan sofisticada empresa, iso si, só as leis que lles permiten manter os seus privilexios e non as que lles supoñerían un risco no seu afán soberbio de enriquecemento.

E por se fose pouco, e para que o tempo ou o dereito a que prevaleza a inocencia non supoñan un obstáculo, axilízannos trámites con xuízos rápidos que apresuran a entrada en prisión das persoas condenadas por delitos menores, aínda que supoña dar un paso máis na indefensión dos que non teñen a opción de pagarse unha boa defensa.

POBOACIÓN RECLUSA POR TIPOS DE DELITO E LEI

Unidades: número de reclusos

Fonte: Ministerio do Interior

	2007	2008	2009	2010	2011	2012	2013
CONTRA O PATRIMONIO E A ORDEN SOCIOECONÓMICA	22.86	22.35	23.01	22.77	22.30	20.76	20.92
SAUDE PÚBLICA	0	4	5	9	2	2	7
HOMICIDIOS	13.39	14.75	16.34	16.22	14.90	14.52	13.80
LESIONS	7	2	9	7	3	0	8
CONTRA A ORDEN PÚBLICA	2.576	2.719	3.028	3.157	3.113	3.589	3.707
RESTO DE DELITOS	2.294	2.540	3.020	3.268	3.374	2.597	2.690
TOTAL RECLUSOS LEI	1.235	1.386	1.719	1.677	1.664	2.108	2.264
ORGÁNICA 10/1995	5.961	9.649	11.20	11.33	11.46	12.19	12.31
CODIGO PENAL DEROGADO ¹	0	3	0	4	4	0	0
	48.32	53.40	58.33	58.44	56.81	55.57	55.71
	3	0	1	1	6	0	0
	1.620	1.346	1.187	810	624	539	393

¹ Código penal anulado ao ser substituído pola lei orgánica 10/1995

Outras das razóns que evidencian este fraude e poñen de manifesto que os obxectivos principais destas encarceracións non son nen a reinserción nen a reeducación das persoas condenadas, son os tipos de clasificación que se usan para os diferentes tratamentos penitenciarios e que supoñen distintos réximens de vida dentro da prisión e diferente goce dos beneficios penitenciarios tais como programas de actividades, permisos, aceso a 3º grado ou réximen aberto, etc ata conseguir finalmente a liberdade total.

Son 4 os graos que existen nos cárceres do estado español. Van correlativamente dende o máis restritivo, 1º grao ou réxime pechado, ata un de semiliberdade, a liberdade condicional. Este último é o paso previo á liberdade e non consta como un grao en si mesmo pero supón unha falacia máis na súa lei orgánica xeral penitenciaria posto que no caso de acceder á liberdade condicional as persoas presas aínda seguen dependendo do cárcere e poden ser regresadas de grao sen a necesidade de cometer un novo delito simplemente por deixar de cumprir algunha das condicións que se esixen para acceder a el e que non son máis que outra volta de rosca no eterno control dos que sofren os rigores do sistema carcerario.

É incomprendible que si todo este sistema segundo a LOGP se caracteriza por unha gran flexibilidade que permite ás persoas presas doadamente progresar de grao en función da súa evolución individual e tendo para iso ao seu servizo un amplo número de traballadores especializados, dende educadores, psicólogos, asistentes sociais, voluntarios, monitores, xuristas, etc... o resultado de todos estes esforzos por parte da administración tradúcense nunha realidade penitenciaria totalmente diferente na que vemos como as persoas presas cumpren a condena maioritariamente en réximens pechados nos que se lles denega sistematicamente todo tipo de permisos e progresións de graos a pesar de que os delitos polos que están a cumprir condena son, como xa dixemos, delitos relacionados directamente coa pobreza e que non supoñen un perigo real para a convivencia en sociedade.

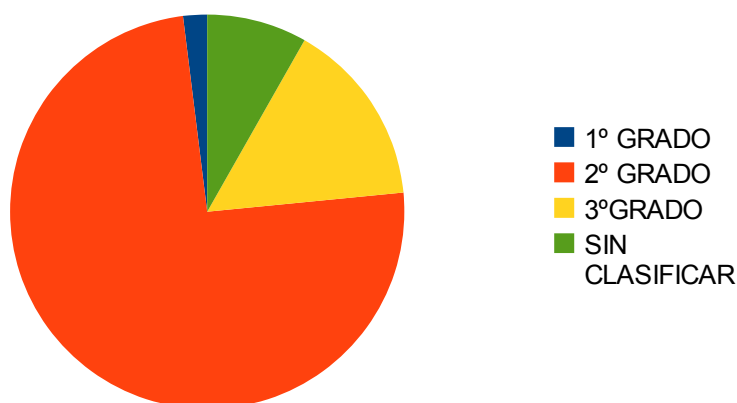
RECLUSOS POR TIPO DE CLASIFICACIÓN EN 2015

Unidades: Número de reclusos

Fonte: Ministerio do Interior

GRADOS	HOMES	MULLERES	TOTAL
1º	1.001	79	1.080
2º	38.404	2.762	41.166
3º	7.439	962	8.401
SEN CLASIF. ²	4.190	349	4.539
TOTAL	51.034	4.152	55.186

Como tamén nos mostran as estatísticas, case o 80% do total das persoas presas encóntranse cumprindo a condena clasificados nun réxime ordinario e, se temos en conta, como comentamos antes, que o 60% destas persoas presas o están por delitos, que diríamos, menores, vólvese poñer en evidencia a fraude da administración penitenciaria, que a pesar de levar un discurso de base constitucional baseado no art.º 25,2 da constitución española e o art.º 1 da LOGP, a realidade segue sendo bastante contraria á súa teoría, dificultando en todo momento e de todas as maneiras posibles a saída de prisión das persoas condenadas ou o acceso a penas e medidas alternativas á prisión, a pesar de que se encontran reguladas no código penal vixente(L.O 10/1995).³

2 Non aparecen datos específicos pero supoñemos fan referencia ás persoas clasificadas en ART.75 (observación de conduta que leva consigo limitacións reximentais, normalmente o illamento, sen tempo predeterminado) ou do ART.100.2 (observación de conduta previa á progresión ou regresión dos diferente graos).

3 ART 25.2 CE: As penas privativas de liberdade e as medidas de seguridade estarán orientadas cara á reeducación e reinserción social e non poderán consistir en traballos forzados. O condenado a pena de prisión que estiver a cumprir esta gozará dos dereitos fundamentais deste Capítulo, a excepción dos que se vexan expresamente limitados polo contido do fallo condenatorio, o sentido da pena e a lei penitenciaria. En todo caso, terá dereito a un traballo remunerado e aos beneficios correspondentes da Seguridade Social, así como ao acceso á cultura e ao desenvolvemento integral da súa personalidade. ART 1 LOGP: As institucións penitenciarias reguladas pola presente Lei ten como fin primordial a reeducación e reinserción social dos sentenciados a penas e medidas privativas de liberdade, así como a retención e custodia de detidos, presos e penados. Igualmente teñen ao seu cargo un labor asistencial e de axuda para interna e liberados.

SITUACIÓN POBOACIÓN RECLUSA EN 2015

Unidades: Número de reclusos

Fonte: Ministerio do Interior

SITUACIÓN	HOMES	MULLERES	TOTAL
PREVENTIVOS	7782	762	8544
PENADOS	51034	4152	55186
MED.SEGURIDADE	572	28	600
PENADOS C/PREV.	673	36	709
TOTAL	60061	4978	65034

Só 600 das 65.034 persoas condenadas, é dicir, un 0,9%, permíteselles acceder a algún tipo de pena ou medida alternativa á prisión, xa sexa traballos en beneficio á comunidade (TBCs), medidas telemáticas, talleres e seminarios específicos ou a suspensión da condena. Mentres que en 2014 se ofrecían 31.225 prazas en diferentes entidades locais, ONGs e administracións públicas para o cumprimento deste tipo de medidas, motivados polo Ministerio de Sanidade, Política Social e Igualdade que convoca cada ano a concesión de subvencións para a "realización de programas de cooperación e voluntariado social entre os que se encontran aqueles dirixidos á poboación reclusa e ex-reclusa e sometida a medidas alternativas". Para a última convocatoria do 2015 contaron cun crédito inicial de 99.828.080 euros consignados nos Presupostos Xerais do Estado e que nesta convocatoria pode verse incrementado nunha contía adicional que se estima en 121.677.210,70 euros. Busquemos onde busquemos só encontramos que toda esta armazón e os que participan del o fan por un interes puramente económico máis alá dos discursos asistencialistas e caritativos que podemos encontrar nos seus slogans.

RECURSOS PARA O CUMPRIMENTO DE PENAS DE TBCs:

Fonte: Ministerio do Interior

TOTAL TBCs	DESTINOS ⁴	PAZAS
ENTIDADES LOCAIS C/CONVENIO	987	10.634
ENTIDADES LOCAIS S/CONVENIO	3.048	5.237
ONGs/ENTIDADES C/CONVENIO	471	4.476
ONGs/ENTIDADES S/CONVENIO	2.808	4.170
C.PENITENCIARIOS/CIS/SG PMA	172	5.169
ADMS. PÚBLICAS	116	1.539
TOTAL	7.602	31.225

4 Os destinos son os diferentes tipos de traballos que se poden realizar.

CÁRCERE DE A LAMA, PONTEVEDRA

A Lama é un dos cárceres construídos na Galiza, exactamente nos montes de A Lama, unha localidade de 2763 habitantes que se encontra a 24 km da cidade de Pontevedra. O cárcere foi construído no ano 1998 logo de creación dun Plan de amortización e creación de cárceres acordado en 1991 que pretendía unha modernización no tipo de prisións, pasando do panóptico á construción de estruturas modulares e afastando as prisións dos núcleos urbanos e en concreto das capitais. Consegúíase con isto un illamento exterior, afastándoos da sociedade e das súas familias, e outro interior, xa que os módulos se encontraban independentes uns doutros, o que dificultaba tanto a organización entre os prisioneiros coma o xeito de compartir a información das realidades que se vivían nos respectivos módulos. Uns foron destinados á represión mais salvaxe e absoluta dos presos considerados pola administración como perigosos porque defendían a súa dignidade e denunciaban os abusos e as extremas condicións nas que vivían e que foron recruadas nestes novos módulos nos que foron encerrados e apartado do resto de prisioneiros que eran máis receptivos ás novas terapias deshumanizadoras e despersonalizadoras que se empezaba a levar a cabo neste novo modelo de prisións. A este grupo de presos, mais dóciles, premióselles a súa obediencia coa entrada de televisores, drogas legais subministradas polo propio cárcere e outras melloras materiais que no fondo non supoñían ningún cambio real das condicións de vida, ademais das cales eran ameazados e chantaxeados constantemente con perdelo todo e ser trasladados aos módulos de castigo se non asumían o que a administración penitenciaria ditaba dende Madrid. En cambio ás persoas presas máis rebeldes inclúoselles nun ficheiro ilegal que incluía un réxime de vida cheo de abusos e violencia que se levaba a cabo no máximo illamento e que reforma tras reforma remataron por declaralo legal a pesar das recomendacións europeas.

Non obstante, co plan aprobado e xa en marcha, o goberno encontrouse con cantidade de dificultades á hora de levar a cabo este plan de amortización, no que se prevía a construción de 18 novos centros (entre 1991 e 1997). Un dos problemas que se encontraron na construción do cárcere de A Lama, e noutros 4 municipios⁵, foi a cesión municipal dos terreos, pero que o goberno rapidamente solucionou iniciando diferentes procesos de expropiación amparados baixo a Lei de Expropiación Forzosa.

É dende a súa construción que o cárcere de A Lama foi froito de numerosas artimañas por parte do goberno e da administración penitenciaria para conseguir os seus obxectivos, por enriba do que fora, sen mostrar o máis mínimo interese en nada que non fose ver realizado con éxito o que se propuxeran.

⁵ A Lama, Huelva, Albolote (Granada) e Zuera (Zaragoza)

QUE ESTÁ A PASAR NO CÁRCERE DA LAMA?

Actualmente, A Lama conta cun total de 1385 persoas presas no seu interior, das que 143 se encontran en preventivo á espera de xuízo. Nos últimos anos o aumento de denuncias por agresións, malos tratos e torturas e o elevado número de mortes no seu interior obrigaron a unha delegación do valedor do pobo a visitar en 2012 o cárcere para inspeccionar os distintos módulos poñendo especial interese nos modulo 14 e 15, onde se encontran as persoas presas clasificadas en 1º grao e as que están a cumprir illamento respectivamente.

Mesmo os carcereiros denunciaron prácticas abusivas na aplicación do art.º 75, observación de conduta con limitacións reximentais sen tempo determinado, o que permitía aplicar o illamento indiscriminadamente e de forma sistemática, convertendo unha medida excepcional nunha sanción encuberta, o que supón un abuso de poder e un exceso no cumprimento das súas funcións por parte do director Álvaro Nuevo cuxo nomeamento se realizou en 2012, só 3 meses antes da devandita denuncia.

A lexitimidade que parece dar Álvaro Nuevo a este tipo de medidas abusivas crea o espazo de impunidade perfecto no que moitos carcereiros se exceden e pretenden controlar ás persoas presas e impoñer autoridade con todos os mecanismos ao seu alcance, xa sexa o illamento prolongado, o uso abusivo de medios coercitivos, a tortura e mesmo os malos tratos e malleiras para conseguir, máis alá dun clima de convivencia, unha total e absoluta submisión baseada no medo e a imposibilidade de denunciar este tipo de medidas publicamente e que iso teña unha repercusión directa nas condicións de vida deste cárcere.

Cando falamos coas diferentes persoas presas de A Lama e que sen entrar moito en detalles nos ían dando pequenas pinceladas do cadro de horror que estaban a vivir, moitas delas de diferentes módulos e que cumpriran condena en diferentes datas, coincidían no sadismo co que se levaban a cabo estas medidas especialmente polo Subdirector de Seguridade, ao que todos coñecen por D. Xil e o seu grupo de carcereiros de confianza. O tal D. Xil aparece sempre nos casos nos que se utilizan certo tipo de medidas, o cal non é de estrañar xa que falamos do Subdirector de Seguridade, o que nos parece insólito e chámanos a atención é a cualificación de sadismo que todos lle outorgan e que vendo os diversos casos, en moitos poderíase estar a falar de prácticas de tortura, representan unha volta de rosca máis na utilización destas medidas excepcionais co único obxectivo que a satisfacción persoal a través do abuso de poder que lle outorga realizalo con total impunidade e sempre ao abeiro da dirección do cárcere, do XVP que archiva

sistematicamente todas as queixas e denuncias ao respecto, e da administración penitenciaria, que lonxe de levar a cabo investigacións que poñan fin a este tipo de situacións, se limita a varrer e esconder o po baixo a alfombra, e nos casos máis sangrantes, non só oculta as responsabilidades dos autores, senón que os premia ofrecéndolles traslados a outros cárceres co respectivo aumento no posto que realizaba para silenciar o escándalo e a repercusión política que este tipo de episodios poderían ter con resultados moi negativos para todos eles.

Todo isto sempre co máis absoluto hermetismo que lle concede unha total impunidad a través do enmudecemento dos xulgados e o amordazamento das vítimas sumidas nunha completa indefensión xurídica e persoal, temendo pola súa propia integridade física ao encontrarse baixo a custodia do estado.

CRONOLOXÍA DE DENUNCIAS NO CÁRCERE DE A LAMA NOS ÚLTIMOS ANOS

21 de xuño do 2005

Protestas no módulo 15 de illamento denunciando as duras condicións nas que viven, o acoso e as constantes ameazas dos carcereiros. Un dos presos, enfermos de SIDA, decide autolesionarse tragando dúas pilas e queimando o colchón da súa cela. Denunciaba levar varios meses secuestrado neste módulo no que non recibira ningún tipo de asistencia médica a pesar da súa enfermidade. Esta desasistencia médica provocoulle un descenso importante nas súas defensas (de 255 a 6), ademais de dúas úlceras sangrantes no estómago pola extracción das pilas, que se realizou na mesma enfermaría do cárcere, en vez de ser trasladado a un hospital onde lle tivesen atendido axeitadamente.

29 de xullo do 2005

Denuncia ante o xulgado de Pontevedra. Un preso, tras autolesionarse o pasado 21 de xuño para denunciar a situacións extremas que están a vivir no módulo de illamento do cárcere de A Lama, volve verse implicado noutra situación de abusos e vexacións. Seis dos carcereiros, cos que anteriormente tivera problemas, chamárono para cachealo tras pasar o arco detector. Entón espírono e puxérono contra a parede, cos brazos en cruz, mentres un dos carcereiros o agarrou polos testículos. Foi tras esta acción que o preso increpou os carcereiros por esa actitude e seguidamente foi losqueado e empurrado ao chan, onde se lle pisou e pateou na cabeza e no resto do corpo polos 6 carcereiros. Máis tarde foi conducido á cela número 20 do illamento onde o deixaron atado de pés e de

mans á cama durante 21 horas.

Ás 19 h foi visitado pola médica que sen achegarse a el e a través do cangrexo pregúntolle por como se encontraba e marchou sen realizarlle ningún tipo de auscultación nin lle prescribir nada.

Tamén o visitou o Director da prisión que máis alá de intentar coñecer ambas as dúas versións para dilucidar o acontecido só se limitou a recriminarlle pola súa actitude. Semanas despois do sucedido, o 14 de xullo, tras a visita do seu avogado este confirma as marcas producidas pola agresión.

26 de abril do 2006

O 26 de abril varios carcereiros achegáronse á cela dun preso do modulo 14, os clasificados en 1º grao, para trasladalo a outra cela por motivos de seguridade. Cando o preso preguntou en que se fundamenta ou que sucedera para que se levase a cabo esa medida, os carcereiros conducírono inmediatamente a unha cela de illamento, onde o encerraron inxustificadamente ata o 2 de maio cando o volveron conducir ao módulo 14.

O día 3 de maio, de novo no modulo 14, á hora do reconto, varios carcereiros armados con porras, cascos e aerosois paralizantes entraron de novo na cela agredindo o preso e provocándoo importantes hemorraxias na orella e na boca. Tras a malleira foi conducido de novo ao módulo de illamento onde foi atado á espera da visita de médicaa e que apareceu ao final do día.

25 de setembro do 2006

Un preso con problemas mentais mantivo unha discusión cun carcereiro cando volvía das actividades deportivas. Inmediatamente foi conducido ao módulo de illamento onde se lle atou e golpeou durante varias horas. Tras a malleira foi trasladado a outra cela de illamento e se lle a abriu unha nova causa por agresión e lesións a varios funcionarios.

9 de decembro do 2006

O 9 de decembro apareceu outra presa morta na súa cela ao parecer vítima dunha intoxicación medicamentosa aínda que se descoñece se foi un acto voluntario ou inducido. Apenas 15 días antes a Comisión de Denuncia de Galicia se apostou fronte ao cárcere en protesta polo incremento de mortes nesta prisión e esixindo unha investigación independente para esclarecer o elevado número de mortes e agresións que se veñen producindo en A Lama nos últimos anos.

9 de febreiro do 2008

Apareceu unha persoa aforcada na cela que ocupaba no centro penitenciario de A Lama. Descoñécense os detalles pero sospéitase que non foi voluntario. Segundo outros

compañeiros, semanas antes producíase outra morte en estrañas circunstancias da que se descoñecen os datos.

23 de setembro do 2008

Un preso denunciou o seu traslado inxustificado e arbitrario ao módulo de illamento no que foi golpeado e vexado polos carcereiros. Todo sucedeu cando varios carcereiros entraron na cela onde se encontraba e lle romperon unha carta que estaba a ler, o que provocou unha discusión entre eles. Máis tarde apareceron un grupo de 15 carcereiros armados con cascos e porras que o obrigaron a saír da cela, despois de ser, previamente, esposado a través do cangrexo. Conducírono ao módulo de illamento, onde o espiaron, o ataron de mans e pés á cama e o golpearon repetidamente, deixándoo nu e atado durante dous días.

Nada disto lle repercutiu na súa clasificación penitenciaria, polo que non lle regresaron de fase nin de grao pero o deixaron no módulo de illamento en vez de regresalo ao módulo 14 co resto de presos cos que convivía.

17 de decembro do 2008

Un preso aparece morto na súa cela aforcado cunha anaco de saba

.

28 de decembro do 2008

Outro preso é encontrado dentro da súa cela aforcado. Segundo se describe na nota de prensa "o recluso emulaba o suicidio doutro preso encontrado morto días antes".

25 de abril do 2009

O pai dun preso de A Lama denunciou nos xulgados de Pontevedra tres carcereiros por agredir, o pasado 16 de abril, o seu fillo con porras e patadas. O mozo foi examinado polo forense do hospital provincial e están á espera de que a denuncia prospere e non se archive como adoita suceder na maioría dos casos.

17 de xullo do 2011

O 17 de xuño un preso do cárcere de A Lama foi conducido a illamento tras unha discusión cun carcereiro durante un incidente con outro interno á hora da comida. Unha vez en illamento foi agredido polo mesmo carcereiro co que discutira estando presentes varios carcereiros que o espiaron, o ataron boca abaixo á cama e o golpearon, deixándoo alí durante máis de 8 horas. Esta agresión agravou o seu estado de saúde xa que padece unha afección obstrutora crónica dende hai anos e que consta no seu expediente penitenciario, xunto con outros documentos que o recoñecen unha minusvalía por iso. Na denuncia achegou documentación ao respecto e tamén mencionou que

mentres se encontraba na cela atado había unha cámara instalada no interior que o enfocaba directamente en todo momento.

Non foi ata o 6 de agosto, tras o profundo acoso que venia sufrindo por parte dos carcereiros, que decidiu denunciar o feitos ante o Xulgado de Garda de Pontevedra por torturas e malos tratos.

24 de novembro do 2011

Un preso canario foi agredido por varios carcereiros apenas 24 horas despois dunha condución masiva de 68 presos canarios á prisión de Palma. Ao parecer un dos carcereiros, aproveitando que o preso se encontraba só tras a partida dos seus compañeiros, achégoselle con ameazas e insultos sen esperar que o preso se lle encarase. Isto provocou a intervención de varios carcereiros que o inmovilizaron, o alxemaron e comezaron a golpealo mentres o conducían ao módulo de illamento. Foi con este mesmo carcereiro que o preso xa tivera varios incidentes por contestar aos seus abusos de poder.

Tras o acontecido foi trasladado ao módulo de illamento en aplicación do art.º 75 e, previsiblemente, regresaranlle a 1º grao, do que non terá posibilidade de saír ata que cumpra as sancións impostas, as rehabilite, o que significa outros 6 meses máis e a xunta de tratamento observe unha melloría na súa conduta, o cal é moi difícil nun réxime tan restritivo no que non ten actividades e soamente sae ao patio 2 horas ao día, normalmente só.

Non entendemos que tipo de cambio se pode esperar neste tipo de situacións nas que, ademais, soamente será observado polo grupo de carcereiros do módulo de illamento, que en moitas quendas pode ser o mesmo que anteriormente o agrediu, e moi esporadicamente por algún educador ou traballador social que se deixe ver polo módulo. Quedando a posibilidade de progresar de grao, case exclusivamente, en mans dos carcereiros e dos informes que eles realicen.

21 de xaneiro do 2012

Un preso denunciou as constantes ameazas e o acoso que vén recibindo dende hai meses por parte dos carcereiros da prisión.

23 de marzo do 2012

Un preso denunciou ter sido agredido polos carcereiros da prisión de A Lama mentres se encontraba convalecente dun grave episodio de convulsións epilépticas. A agresión produciuse poucos días despois de sufrir un ataque epiléptico durante un cacheo da súa cela, no que os carcereiros tiraron os seus pertencencias e romperon algún dos seus obxectos persoais. Tras isto acudiron outros carcereiros que o golpearon repetidamente antes de trasladalo a unha cela de illamento, onde foi obrigado a espirse e

facen flexións mentres o insultaban e ameazaban.

O preso permaneceu na cela de illamento ata que a médica da prisión ordenou o seu traslado á enfermaría vendo o estado no que se encontraba.

Despois de todo o acontecido abríuselle un parte disciplinario sancionándoo con 15 días de illamento.

27 de marzo do 2012

Un preso denunciou ter sido agredido por varios carcereiros da prisión sufrindo lesións que precisaron de puntos de sutura na cella esquerda, hematomas e erosións en diversas partes do corpo.

Segundo a denuncia presentada no Xulgado de Garda, tras a primeira agresión, foi atado ao catre, de pés e mans, e, nesta situación, golpeado na planta dos pés e no estómago. O preso permaneceu 15 horas atado á cama, tras o que foi trasladado a unha cela de illamento sen que fose recoñecido pola médica da prisión.

Marzo do 2012

A un preso do módulo 14 suprimíronlle de forma repentina a medicación, a pesar de sufrir padecementos intestinais e psíquicos. Cremos que puido ser consecuencia dunha sanción por motivos reximentais pero non nos explicamos como, medidas reximentais da prisión, poden ser prioritarias ata o punto de caer na desasistencia médica dos condenados.

10 de maio do 2012

Un preso, que traballaba no economato, apareceu morto na súa cela sen que se coñezan os motivos nin as causas.

17 de maio do 2012

Outro preso morre no módulo 3 da prisión da Lama, ao parecer por unha sobredose, pero descoñécense máis datos.

29 de maio do 2012

Falece outro preso a causa dun infarto mentres estaba a ser atendido na enfermaría do cárcere.

15 de xuño do 2012

A Audiencia Nacional obrigou a Administración penitenciaria a pagar unha indemnización para a familia dun preso achado morto no cárcere de A Lama en 2006. Ao parecer o recluso foi encontrado nunha cela do módulo 3 xunto dúas xiringas e varias

doses de metadona líquida, o que lle causou unha reacción adversa provocándoo a morte por sobredose. Segundo o informe do médico forense, foi a metadona a substancia que lle causou a morte.

O máis significativo de todo isto é que se vén repetindo noutras mortes por sobredose é que o preso non estaba incluído nos programas de metadona nin de intercambios de xiringas, como xa se denunciou en casos similares anteriormente.

Na sentenza, o tribunal entende que a morte "se deriva principalmente" da omisión das precaucións que deberían adoptarse "na repartición da metadona polo centro penitenciario". Polo tanto, a Audiencia Nacional cre que si hai que recoñecer a "existencia dun elemento de anormalidade xa que a tenza polo falecido de metadona líquida inxectable, que só é repartida polos servizos propios do centro penitenciario e baixo a vixilancia do seu persoal, revela que fracasaron, ou canto menos, se manifestaron insuficientes as medidas de precaución adoptadas para evitar o uso indebido desta substancia".

5 de agosto do 2012

Un preso clasificado en primeiro grao foi agredido por dous funcionarios durante un cacheo cando se queixou polo maltrato que se lle estaba a dar aos seus aparellos persoais. Pouco despois apareceron un grupo de funcionarios protexidos con cascos e porras ordenando ao preso que sacase as mans polo cangrexo para esposalo e cambialo de cela. Unha vez esposado entraron propinando todo tipo de ameazas e golpes por todo o seu corpo para ao final atalo a unha cama boca abaixo durante horas. Tras este episodio abríuselle unha causa nova por agresión a varios carcereiros, o que lles supoñerá unha nova condena e o pagamento dunha indemnización por lesións a pesar de que foi o mesmo médico do cárcere quen se encargou de facer os partes de lesións dos carcereiros e do preso. A denuncia que interpuxo o preso foi arquivada polo XVP.

6 de agosto do 2012

Un preso, con trastornos mentais ingresado en módulo de enfermaría, discutiu cun funcionario que veu a comunicarlle o seu traslado a outro módulo de vida ordinaria. Nese momento apareceron outros cantos funcionarios que o reduciron, alxemándoo e conducíndoo ao módulo de illamento, onde foi espido e golpeado polas costas e as extremidades con obxectos contundentes un bo anaco, para despois deixalo atado á cama durante horas.

Tras o sucedido foi trasladado a outra prisión e abríuselle unha causa por lesións e atentado, o que lle supoñerá un aumento da condena e o pagamento dunha indemnización aos mesmos carcereiros que o golpearon durante varias horas nas que se encontraba atado á cama no módulo de illamento.

19 de setembro do 2012

Un preso foi agredido por catro carcereiros despois de encontrarlle un "pincho" durante o cacheo da súa cela. Tras a primeira agresión foi conducido, alxemado en todo momento, ao módulo de illamento entre patadas, empuxóns e puñazos. Alí deixárono atado á cama durante 8 horas.

En abril de 2015, o Xulgado do Penal número 3 de Pontevedra, condenouno a dous anos de cárcere por atentado e lesións, debendo pagar unha indemnización a un dos seus agresores de 800 euros por unha suposta escordadura que sufriu no momento no que, segundo a versión dos carcereiros, o preso se revolveu contra os catro carcereiros coa intención de agredilos. En ningún momento no xuízo se entrou a valorar as lesións que presentaba o parte médico do preso nin a inferioridade de poder, 1 contra 4, na que se encontraba e que dificultaba razoablemente esa suposta agresión pero que non impediu ao xuíz ditar sentenza condenatoria a favor dos agresores.ç

8 de decembro do 2012

Unha Delegación do Valedor do pobo visitan o cárcere de A Lama a só catro meses do nomeamento do novo director Álvaro Nuevo, un xurista de León cunha longa traxectoria en Institucións Penitenciarias.

A delegación visitou as cárcere co fin de inspeccionar os diferentes módulos e prestaron un especial interese no módulo de illamento, dende o que lle constaban a maioría das denuncias recibidas por malos tratos, tratos vexatorios, uso de medios coercitivos aplicados con exceso de violencia, uso abusivo da proba de raios X, falta de asistencia médica, inexistencia dos informes de lesións tras as agresións, o elevado aumento de mortes por sobredose e suicidios, etc... Tamén recibiran denuncias de traballadores da prisión e ata dos propios carcereiros polo uso abusivo e inadecuado que o novo director lle estaba a dar ao art.º 75 sobre limitacións reximentais que estaba a provocar un importante aumento no número de presos enviados ao módulo de illamento e que significaba unha sanción encuberta. Tras a visita, o valedor do pobo presentou unhas actuacións de oficio ante a Secretaría Xeral de Institucións penitenciarias polo falecemento de tres presos na prisión, polos rexistros e polo abusivo uso de radiografías, sen que o resto das queixas prosperasen a nada máis que algunha simple recomendación estatal.

2012

Un preso foi trasladado ao hospital do que non volveu a prisión. Non se puido confirmar a morte pero non sería a primeira nin a última vez que se trasladan aos presos no último momento e en estado crítico para que non conste nas estatísticas de mortes dentro das prisións, o que supón outra artimaña máis dos cárceres para evitar responsabilidades directas.

12 de xaneiro do 2013

Presentouse unha denuncia ante o xulgado de garda de Pontevedra por torturas e trato degradante tras coñecer a situación dun preso que pasou varios días atado na cama boca abaixo e nu mentres o golpeaban e lle lanzaban cubos de auga en pleno inverno.

Dous presos do mesmo módulo denunciaron tamén o acontecido e aseguraron que houbo máis agredidos nese módulo.

A denuncia interpúxose por torturas, trato degradante e lesións no xulgado de garda de Pontevedra, solicitando que se tomase testemuño das dúas testemuñas e se reclamasen ao centro penitenciario os informes médicos penitenciarios entre os días 11 e 18 de xaneiro.

27 de xaneiro do 2013

Un grupo de familiares e amigos de presos denunciou no xulgado de Pontevedra que nos módulos 14 e 15 do cárcere de A Lama se practican torturas e malos tratos de forma sistemática, así como a impunidade ante estas agresións e as coaccións as que se somete ás persoas presas para que non denuncien. Os amenzan con perder os beneficios penitenciarios, con traslados lonxe do seu lugar de orixe chegando, en moitos casos, a denunciar ou sancionar os que se atreven a denunciar o que pasa dentro do cárcere. Manifestaron tamén a preocupación do Comité Contra a Tortura da ONU polas persoas clasificadas en primeiro grao considerando as condicións de illamento nas que viven e abrigo a privación sensorial que sofren como tortura psicolóxica.

Agosto de 2013

Suicídase un preso no módulo 13.

6-7 de setembro do 2013

Un preso preventivo no cárcere de A Lama foi trasladado ao módulo de illamento onde lle aplicaron o art.75 sen coñecer os motivos que o xustificaban. Ao día seguinte dous carcereiros foron a notificarlle unha sanción que o propio preso se negou a asinar por non recoñecer os feitos que nela se describían. Esta negativa provocou a chegada de 4 carcereiros armados con porras, escudos e cascos que lle ordenaron sacar as mans a través do cangrexo para esposalo e trasladalo a unha cela especial do mesmo módulo de illamento onde o mantiveron inmovilizado durante máis de 14 horas, dende as 21.00 horas do día 6 ata as 11.00 do día 7 de abril.

O preso presentou unha denuncia por malos tratos no xulgado de garda de Pontevedra o que non evitou que o mantivesen o art.º 75 e o illamento.

5 de febreiro de 2014

Preso denuncia no xulgado de gardia malos tratos, vexacións e suxeción mecánica.

Abril de 2014

Manteñen 3 días nu e atado en cama de suxeción a un preso estranxeiro por intento de fuga.

21 de abril de 2014

Preso realiza folga de fame e sede durante dos días en protesta pola denuncia dun falso quebrantamento de permiso. Volve realizar a mesma acción de protesta os días 5 e 6 de maio.

30 de abril do 2014

Apareceu morto nunha cela de illamento do cárcere de A Lama un preso que nos últimos anos denunciara en numerosas ocasións os abusos e malos tratos que se estaban a dar na prisión por parte dos carcereiros e a impunidade coa que se levaban a cabo, ningunha das denuncias prosperaban nos xulgados nin afectan para nada nestas condutas violentas e habituais por parte dos carcereiros, e que se daban con máis frecuencia nos módulos de 1º grao e illamento, módulo 14 e 15. Ademais cóstannos numerosas queixas ao XVP polas condicións sanitarias e as condicións de vida que se estaban a dar no penal.

O preso encontrábase nun módulo de vida ordinaria clasificado en 2º grao cando foi trasladado por varios carcereiros ao módulo de illamento sen que en ningún momento se lle notificase o devandito traslado ou se lle explicasen os motivos que o xustificaban e que ao parecer foi por recibir unhas cartas dun avogado do colectivo de defensa das persoas presas. Ao día seguinte, foi visitado polo seu avogado que nos asegurou que se encontraba en perfecto estado, tanto de saúde como animicamente, tendo claro que isto só podía ser unha represalia máis contra el polas súas constantes denuncias contra o cárcere e a administración penitenciaria. Dous días despois da visita do avogado, a familia recibiu a fatal noticia de que aparecera morto na cela de illamento, ao parecer a causa dunha sobredose.

Tanto os familiares coma os amigos denunciaron ante os xulgados e publicamente que non se ían conformar coa versión da prisión de A Lama á que non lle daban a máis mínima credibilidade, xa que aseguraron é a versión dada polos que son os responsables directos da súa morte. O seu irmán denunciou á prisión como responsable da morte, xa que o seu irmán a miúdo lle falaba sobre as medidas represivas e os abusos que se levaban a cabo por parte do Subdirector de Seguridade e engadiu que pretende que este

proceso sirva como medida disuasoria antes este tipo de situacións e abusos de poder amparados pola dirección do cárcere".

Segundo o avogado, a autopsia realizouse en dúas fases: unha rápida, referente a unhas probas analíticas que descartaron a presenza de abuso de drogas, é dicir, que non existía a posibilidade dunha sobredose. A segunda, que se demorou máis de 9 meses e acabou concluíndo que non eran claras as causas da morte, que cualifican de natural e seguramente de tipo cardíaco, porque deducen que existía unha patoloxía cardíaca non diagnosticada nunca. Durante estes 9 meses solicitáronse inúmeras probas que foron denegadas sistematicamente ata coñecer o resultado da autopsia: informes médicos previos, identificación das testemuñas da galería, informes do motivo do traslado a illamento, etc.

Finalmente, o xulgado de instrución de Pontevedra arquivou o asunto por entender que non había indicios de delito. Recorreuse o auto ante a Audiencia Provincial motivado pola denegación infundada de probas polo que actualmente se está á espera de da devandita resolución.

Xullo de 2014

Nova morte dun preso que protagonizara un intento de fuga en abril e que sufrirera torturas e illamento dende entón.

12 de agosto do 2014

Atan á cama de suxeción boca abaixo a un preso, golpeanlle as plantas dos pes con a porra, golpes nas costas, presión embaixo do lóbulo da orella esquerda, hematomas por presión de cinchas en esternón, golpe en cella dereita, insultos, vexacións... o parte de lesións dos servizos médicos refire poucas lesións, abrasión na orella e pouco máis e erra na data poñendo o día 11.

14 de agosto do 2014

Torturas a preso en módulo de illamento.

14 de agosto do 2014

Un preso do cárcere de A Lama, con máis de 10 anos cumpridos en diferentes cárceres do estado por pequenos delitos, ponse en folga de fame indefinida para protesta polas torturas que tanto el coma o resto das persoas presas levan tempo sufrindo de xeito habitual neste cárcere. A pesar de que lle quedan menos de dous anos para saír en liberdade e sen esquecer que en toda a súa traxectoria carceraria estivo clasificado en 1º grao, o que lle impediu acceder a ningún tipo de beneficios penitenciarios (permisos 3º grao...) ou programas encamiñados á súa reinserción, como establece o ordenamento

xurídico, decidiu levar a cabo esta protesta cuns obxectivos moi claro denunciando unhas prácticas que se veñen repetindo sistematicamente nas prisións de todo o estado.

O seu obxectivo é deixar claro que seguen existindo presos que loitan malia as dificultades extremas e a represión brutal á que se enfrontan ademais de denunciar as torturas e malos tratos que sofren habitualmente, abrigo nos módulos de 1º grao e illamento, como a desasistencia médica e indefensión xurídica, arquivándose a maioría das denuncias interpostas, outorgando máis impunidade se cabe aos responsables das devanditas agresións, a complicidade de conxunto de traballadores de prisión, xuíces e outros organismos garantistas dos dereitos dos presos. Estas xunto con outras reivindicacións como o fin do réxime F.I.ES, a liberdade dos enfermos en prisión, etc, foron os motivos polos que decidiu poñerse en folga de fame.

Comunicou o fin da folga tras 50 días sen comer absolutamente nada e nos que non se lle levou nin sequera á enfermaría do cárcere, a pesar de que o protocolo neste tipo de folgas obriga a administración a realizar un control exhaustivo do preso a partir dos 25 días. Tamén se interesaron pola súa situación algunhas deputadas que chamaron ao cárcere pedindo información e solicitando entrevistarse co preso, o que non lles foi autorizado pola dirección do cárcere, o que pon de manifesto, outra vez máis, o interese da administración penitenciaria de ocultar este tipo de sucesos.

Tras a folga de fame foi trasladado ao cárcere de León no que espera poder progresar de grao para poder acceder aos beneficios antes de saír en liberdade e non ter que cumprir toda a condena clasificado en 1º grao.

1 de setembro de 2014

Preso é agredido en illamento.

Outubro de 2014

Preso é atado en cela de suxeción e golpeado por varios carcereiros con as defensas, sufrindo lesións internas.

03 de decembro de 2014

8 carcereiros golpean nas plantas dos pés e no peito dun preso a quen profiren insultos racistas despois de ser espido. O preso denuncia a desatención sanitaria, o médico do cárcere realízalle extracción de sangue a traves dos barrotes da cela.

12 de decembro do 2014

Outro preso ponse en folga de fame e sede para denunciar a ineficacia sanitaria, a arbitrariedade á hora de quitar permisos e as coaccións e malos tratos que sofren os

presos da Lama. O 6 de xaneiro tivo que ser ingresado no hospital provincial por perigo de morte. Permaneceu ingresado e mantivo a folga de fame acompañándoa en varios momentos cunha folga de sede, mantendo en todo momento as súas reivindicacións, a pesar do caso omiso das institucións. A folga prolongouse durante 133 días provocándoo graves danos para a saúde.

Actualmente, continua no hospital, leva 7 meses sen permisos e sen contacto con as súas familiares e achegados e continúa loitando para que se atendan a súa reivindicacións persoais, 3º grao e traslado ao seu lugar de orixe ademais do fin das torturas e malos tratos nas prisións.

Febreiro 2015

Preso é agredido por realizarse autoagresións.

10 de febreiro de 2015

Dois presos queiman as súas celas en protesta pola deficiencia sanitaria na á corta de illamento.

10 de marzo do 2015

Aparece outro preso morto no módulo 14, clasificado en 1º grado. Segundo indican persoas achegadas, a versión oficial de aforcamento non concorda co bo estado psicolóxico e a boa autoestima do preso polo que descartan a posibilidade dun suicidio. O preso participaba activamente en mobilizacións e denuncias contra o cárcere e os abusos que se daban no seu interior, e era unha constante no seu día a día as ameazas, coaccións e represalias por parte dos carcereiros pero que el asumía como parte da súa loita. Días antes da súa morte, nunha carta recibida pola familia, podía observarse o seu bo estado anímico xa que mesmo estaba a solicitar permisos ao cárcere para poder casar coa súa compañeira.

Solicitouse ao xulgado que realice unha investigación para esclarecer os sucedido e tómense medidas para evitar este tipo de mortes, que insistimos son a máxima expresión das represalias que viven os presos do cárcere de A Lama.

12 de marzo de 2015

É agredido un preso en illamento, deixándolle evidentes marcas na cara e costado. Despois o deixan máis de 10 horas na cela de suxeción mecánica.

19 de marzo del 2015

Un preso foi agredido no módulo 14 da prisión de A Lama, partíndolle unha

cella con un porrazo e propinándolle varios puñetazos producíndolle unha hemorraxia, despois é levado á cela de suxeción e volven a darlle porrazos por todo o seu corpo. Os servizos médicos só suturanlle a cella pero non lle miran o resto do corpo.

20 de marzo do 2015

Un preso que viña recibindo coaccións e ameazas dende decembro do 2014 foi conducido, por doce carcereiros, a unha cela especial do módulo de illamento onde o amarraron boca abaixo á cama e golpeárono nas costas e glúteos deixándoo nesa posición durante máis de 12 horas. Tras a agresión, o cárcere solicitou á administración penitenciaria o seu traslado a outra prisión xa que familiares e amigos comezaron a presentar queixas ante o xulgado, a administración penitenciaria e diferentes organismos dependentes do ministerio de interior manifestándoos que previo á agresión xa se avisara de que isto podía pasar en calquera momento.

Aínda non se recibiron respostas a ningunha destas queixas pero o pasado 7 de maio foi conducido ao xulgado para realizar as dilixencias previas, acusado de causarlle lesións a un carcereiro mentres que as denuncias que el interpuxo caeron en saco roto. Ao parecer estas lesións produciullas nos corredores da galería, durante o traslado a outra cela, lugar da prisión que conta con cámaras de vixilancia e que seguro o xuíz non admitirá como proba da defensa.

O preso encóntrase en illamento, sen realizar ningún tipo de actividade e sendo esposado sempre que entra e sae da cela, saíndo ao patio 2 horas xunto con dous presos máis, a espera de que Madrid resolva o novo destino de cumprimento. Es un deses presos que sofren cadea perpetua dende moito antes da cal se recoñeza a súa existencia no sistema punitivo español. Leva 21 anos preso e aínda está clasificado en primeiro grao. Conseguiu pasar bastante tempo sen sancións, o que facía posible o seu paso a segundo grao, coa posibilidade de saír de permiso e integrarse noutras actividades reinsertadoras pero os carcereiros, unha vez máis, ían impedir que isto fóra posible e non tiveron inconveniente en recruar aínda máis se cabe a situación do preso.

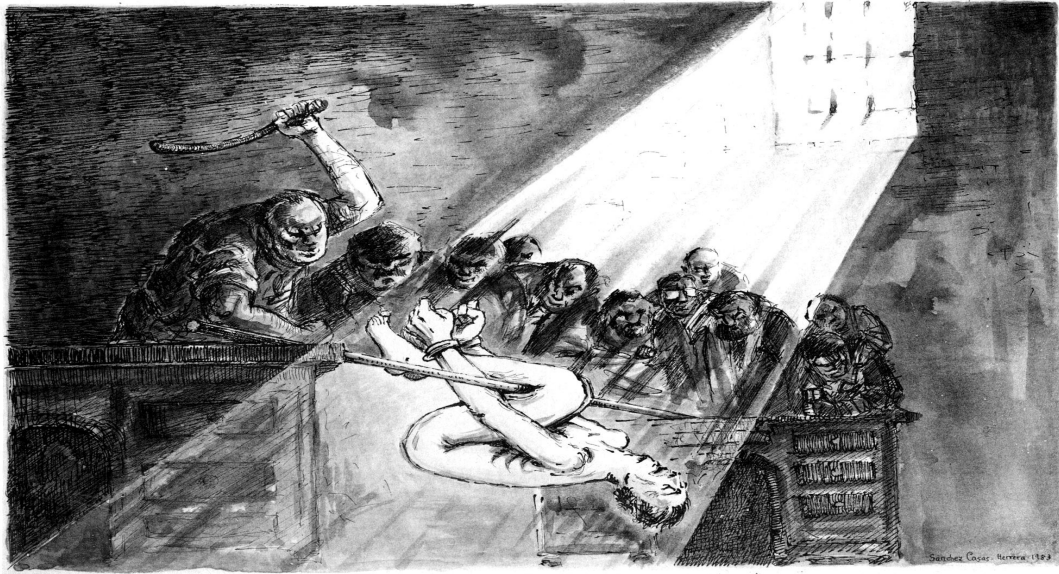
16 de abril de 2015

Preso cortouse as venas en demanda de vis a vis con o seu irmán preso no mesmo cárcere.

11 de mayo de 2015

É agredida unha presa antes de trasladala a outro cárcere.

A TORTURA

Ahora es constitucional

Temos que ter presente que a tortura non é algo de tempos pasados ou que responde a manifestacións de sociedades bárbaras por iso é necesario traer a tortura ao noso presente porque no noso presente tamén se tortura e se segue torturando, porque a tortura non é só unha mera eventualidade no modo de proceder do poder se non que está contida no poder mesmo e na forma de exercer ese poder sobre os demais.

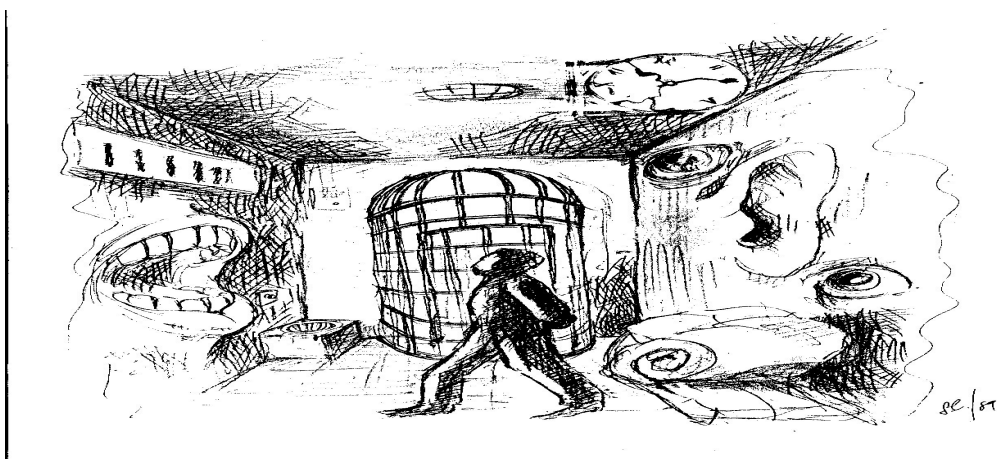
A tortura dende sempre formou parte do aparato punitivo, e a súa única finalidade foi conseguir a confesión ou a traizón por medio do castigo corporal. Hoxe en día, e abrigo nos cárceres, esta finalidade desaparece por completo sendo substituída exclusivamente pola demostración do poder en si mesmo do que tortura sobre o torturado, e abrigo a impunidad coa que se realiza baseada nunha regulación xurídico política que a fai posible. É o propio carcereiro quen, en representación do poder que o estado lle outorga, exerce toda a súa violencia contra os que, tal e como establecen as leis, se encontran á súa mercede e baixo a súa custodia podendo levar a cabo calquera tipo de abuso que a lei non contempla, sen a máis mínima responsabilidade nos seus actos, senón como un castigo engadido baseado no odio e nesa superioridade legal. Por iso debemos ver a tortura non só como algo individual ou persoal dun individuo que se extralimita nas súas funcións, se non como a suma das condicións sociais e os contextos políticos que a facilitan.

Dentro do cárcere como método máis sutil e significativo da tortura esta o illamento ao que actualmente son sometidos máis de 5.000 persoas no estado español e

que cumpren as súas condenas na máis absoluta soidade e con privacións tanto física como sensoriais, o que en situacións que se prolongan no tempo acaban producindo danos físicos e psíquicos irreparables, que en moitos casos leva consigo a morte por suicidio⁶, todos eles inducidos polas características extremas do rexemen no que viven.

E en calquera caso, non morro "só" porque "quero" (amo a vida e desexo vivir) se non porque podo vivir así máis, como unha fera engaiolada en departamentos que parecen segredos militares, onde non valen para os cans gardiáns por ordenes dos seus xefes nin as propias leis que ditan as víboras de traxe e gravata que gobernan en nome dos de sempre. Onde non te recoñecen máis dignidade que a que ti te fas valer en solitario, de forma individual. Onde a maioría das veces non tes outra defensa posible que a túa voz luciferina pola que che empapelan a partes para xustificar o fera que es.

*Total, que ME MORRO, polo meu, por todos os meus compañeiros, pola dignidade de todo ser humano e por un mundo libre, de home e mulleres espertos e sen cárceres.*⁷

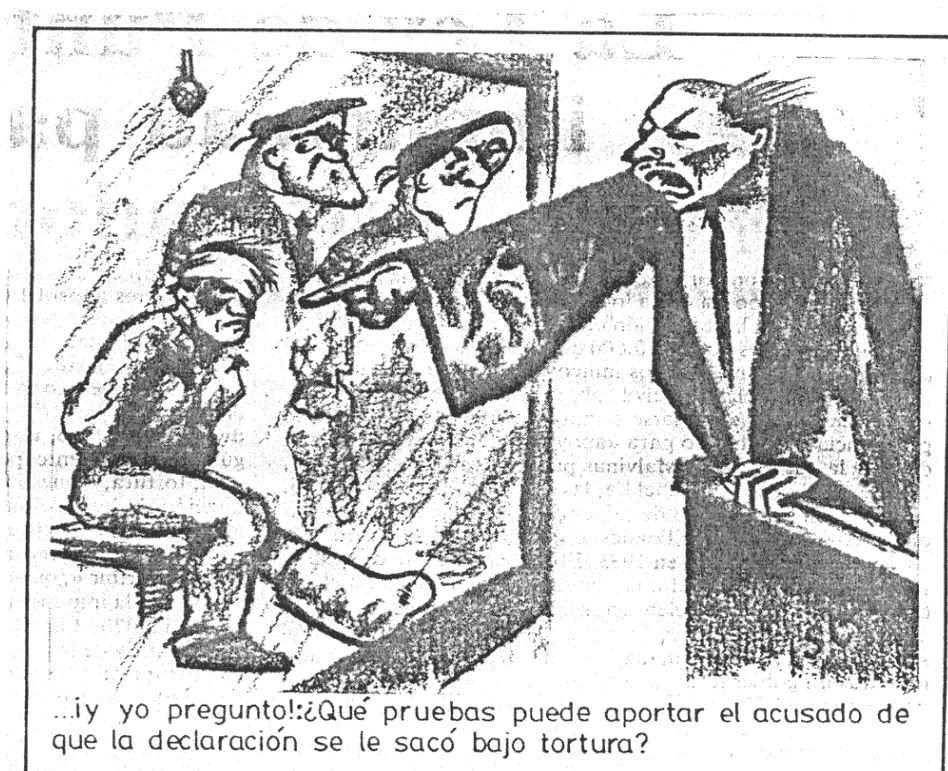
Pero as denuncias mostran que máis alá do illamento en si mesmo dentro destes departamentos tamén se viven situacións nas que priman a humillación e a violencia reducindo a despoños humanos as persoas presas que a padecen: inmovilizacións que se prolongan durante días, golpes con obxectos contundentes localizados en certas partes do corpo, nus integrais, ser atados ata que se fan as súas necesidades enriba, soportar o frío en pleno inverno mentres lle botan cubos de auga por enriba e numerosos actos inombrables que só buscan acabar coa máis mínima abertura de dignidade que poida quedar en comparéceas.

⁶ Dos 25 suicidios durante 2012, 15 deles foron en celas de illamento.

⁷ Extracto da carta previa á súa morte de Francisco Ortiz Jiménez, loitador, compañeiro e amigo asasinado baixo o rexemen FIES no modulo de illamento de Badajoz tras case 30 anos encerrado nestes búnkeres.

A IMPUNIDADE

É a total impunidade coa que se encontran os corpos de seguridade do estado que permite e lexitima este tipo de actuacións, que como dixemos son máis numerosas nos módulos de illamentos e que xunto co hermetismo que existe en torno a eles son o caldo de cultivo perfecto para este tipo de prácticas.

Segundo a Secretaria Xeral de II.PP dos 104 informes que realizou inspección penitenciaria en 2012, a maioría foron arquivadas, non atendendo sequer ás investigacións realizadas polos seus propios organismos nos casos de malos tratos nas prisións. Por non mencionar todas as denuncias que nin sequer se admitiron a tramite e que se interpuxeron directamente polos prexudicados.

Por outro lado temos constancia de indultos decretados polo goberno para os condenados do corpo de seguridade do estado por delitos de lesións e detención ilegal nos réximes de illamento. Mesmo condecoracións e ascensos a carcereiros que se viron involucrados en casos de tortura, moito deles con condenas firmes.

Só queremos poñer de manifesto que todo isto é un segredo a voces para o estado e a propia administración penitenciaria xa que son eles mesmos os que escorren o vulto cando esta violencia permitida se lles vai das mans aos que a executan baixo as

súas ordes e que non cabe nos seus discursos democráticos, baleiros de contido e cheos de mentiras. Son eles quen o permiten, o ocultan e o premian, posto que tamén son eles os que se benefician directamente de todo esta empresa, na que a única materia prima son as persoas presas. Os seus corpos transfórmanse en bens para o beneficio doutras persoas. Os datos de reincidencia, que aumentan escandalosamente cos anos, evidencian un sistema que falla pero canto máis alta é a reincidencia máis oportunidades preséntanse para facer negocio. Iso é os que son os cárceres, un negocio ideal e fraudulento, subvencionado polos contribuíntes, no que moi poucos se benefician mentres que os prexudicados somos a maioría. Non necesitamos máis e máis cárceres senón un investimento en humanidade que proporcione oportunidades para mellorar a calidade das nosas vidas e nos permita vivir como persoas autosuficientes e, abrigo, como persoas libres.

“Nos estáis obrigando a sentir cada vez más odio”

H.H